

به وقت ۹:۲۷

زهرای نظام‌الدینی

اول بهمن؛ تولد فردوسی

از فردوسی که سخن می‌گوییم، بی‌تردید غروری تحسین‌برانگیز، سراپای وجودمان را فرا می‌گیرد؛ نامی که به‌خاطر شاهنامه‌اش، با عظمت و سربلندی ایران عجین شده است و هویتمان را به رخ جهانیان می‌کشد. زیستن در سرزمینی که فردوسی زیسته است، افتخار کمی نیست. جا دارد اذعان کنیم، وقتی نگاه به عقب برمی‌گردانیم، باید به فکر فرو رویم و با خود بگوییم: «ما کم مردمی نبوده‌ایم!» (اسلامی ندوشن، ۱۳۹۶).

چهارم بهمن؛ تولد حضرت فاطمه‌ی زهرا (س)

فرمان از عالم بالا رسیده بود. خود جبرائیل پیام‌آور بود. خدا محمدش را تنها می‌خواست؛ تنهای تنها، بی‌هیچ تعلقی، جدا از همه‌ی وابستگی‌ها. اتفاق بزرگی در راه بود! در ریگزار اطح، کنار علی (ع) و عمار و عباس و حمزه، نشسته بود که جبرائیل در هیبتی عظیم بر او وارد شد. این عظمت نشان از پیغامی خاص داشت: «یا محمد، خداوند بر تو سلام می‌رساند و به تو دستور می‌دهد که چهل روز از خدیجه فاصله بگیری.»

خدیجه را بی‌نهایت دوست داشت و این محبت ستودنی بود. اکنون محمدی که دل‌باخته‌ی همسر خویش است، باید پیام خدا را به‌هم‌سفر زندگی‌اش برساند: «خدیجه‌ی من، گمان مبر که از تو دل بریده‌ام و تو را رها کرده‌ام، آنچه انجام می‌دهم، فرمان خداست. تو به نیکی از آن یاد کن و بدان که خدا و فرشتگانش هر روز در آسمان‌ها به تو افتخار می‌کنند.»

۱۸ تا ۱۸ رجب؛ درخشش ستارگان پرنور

بعضی روزها عجیب بوی خدا می‌دهند. چشم که باز می‌کنی، انگار باران رحمت است که بر سرت می‌بارد. بعضی روزها از همان طلوع آفتابش پرچم سفید کائنات بالا می‌رود. همه‌چیز در صلح مطلق است. شاید آن هنگام گوش‌هایت صدایی آسمانی را بشنوند که زمزمه می‌کند: «کجایند آن‌ها که از جنس نورند؟» در روایات، رجب به‌معنی «ریزان» آمده است، زیرا ماه بارش رحمت الهی است. افزون بر طراوت، برکت و رحمتی که در تمام ثانیه‌های این ماه جاری است، وجود پربرکت بزرگوارانی که خود منبع جود و کرم‌اند، آسمان این ماه را زیباتر و درخشان‌تر کرده است.

شروع این ماه با ولادت امام محمدباقر (ع) عطرآگین می‌شود.

سوم رجب به سوگ شهادت امام هادی (ع) می‌نشیند و یادش را در سطر به‌سطر زیارت جامعه‌ای که از ایشان نقل شده است، گرامی می‌دارد. ماه به نیمه نرسیده، ولادت امام جواد (ع) شور و شوقی را هممان دل‌هایمان می‌کند. در آخر، با طلوع پربرکت مولای متقیان، حضرت علی (ع)، خورشید ولایت در پهنای آسمان رجب دامن می‌گستراند. این روز به یمن قدم‌های مولا (ع) «روز پدر» نام گرفته است. نیمه‌ی ماه هم مهمان زینب (س) است.

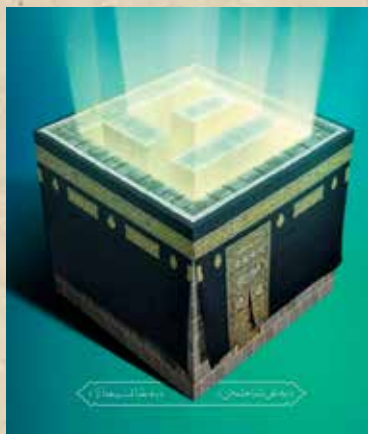
بهمن؛ ماه تا ابد جاودان

۱۲ بهمن ۱۳۵۷ است. جهانی منتظر شنیدن این خبرند که هواپیمای حامل امام (ره) چه زمانی بر زمین می‌نشیند. مردم اطراف فرودگاه به انتظار نشستند. خیابان‌ها را با طاق نصرت و گل آذین بسته‌اند. در قلب استقبال‌کنندگان شادی و اضطراب موج می‌زند، و بالاخره فجر انقلاب اسلامی ایران در ساعت ۹:۲۷:۳۰ صبح طلوع می‌کند. روح‌الله پا به خاک وطن می‌گذارد و غریب صدای الله‌اکبر، آسمان ایران را نوبران می‌کند. امام آرام و مطمئن گام بر می‌دارد و می‌رود تا لیالی عشر را رقم زند و در ۲۲ بهمن‌ماه، آغاز حکومت اسلامی ایران را به جهانیان اعلام کند.

محمد(ص) به میعادگاه می‌رود. نقشه‌ی راه این چهل روز، برایش فرستاده می‌شود: «روزها را روزه بگیر و شب‌ها را به عبادت پرداز.» پیامبر(ص) با خود می‌اندیشد که بی‌تردید اتفاق بزرگی در راه است؛ آن قدر بزرگ که ظرفیت پیامبر با تمام عظمتش هنوز باید عظیم‌تر شود. بعد از چهل روز، میقات پروردگار به پایان می‌رسد. باز جبرائیل فرود می‌آید، سلام خدا را ابلاغ می‌کند و مژده‌ی هدیه و تحفه‌ای را از جانب خداوند به پیامبر(ص) می‌دهد؛ تحفه‌ای که هیچ‌کس جز خود خدا از آن آگاه نیست؛ مانده‌ای آسمانی بر پیامبر(ص) نازل می‌شود تا افطار کند... بی‌تردید اتفاق بزرگی در راه است (مجلسی، بی‌تا: ۷۸-۷۹).

۲۶ بهمن؛ ولادت امام علی (ع)

۱۳ رجب مصادف با تولد مردی است که آفریده شد تا ولی خدا شناخته شود؛ مردی که کعبه در عظمتش شکافت تا سر درون خانه آشکار شود.

منابع: ۱. محمدعلی اسلامی ندوشن (۱۳۹۶). سرو سایه‌نگار فرهنگسرای میردشتی. تهران. ۲. محمدباقر مجلسی، بی‌تا. بحار الانوار، ج ۱۶، دار احیاء التراث عربی، بیروت.

آموزشی

بهمن‌ماه

دوره‌ی بیست و پنجم
شماره‌ی ۱۴۰۰ | ۵